

[Ole Henriksen]

Det er til hr. Svend Auken, og det gælder spørgsmålet, om vi i SF nedtoner betydningen af ILO som organisation. Det gør vi aldeles ikke. Vi synes, at det er udmærket, det, ILO beskæftiger sig med, og vi mener også, at regeringen for længe siden burde have rettet sig efter de kraftige henstillinger, der kom fra ILO om at få ændret på suspensionslovene vedrørende dyrtidsreguleringen.

Men det, der er det politiske i denne sag, er nu, at regeringen kommer med et lovforslag, hvor man reelt snyder lønmodtagerne for 8-9 dyrtidsportioner, som man har gjort det i suspensionsperioden, og at man snyder lønmodtagerorganisationerne ved, at de ikke vil kunne forhandle ud fra, at dyrtidsordningen var i kraft, sådan at der var noget at sælge.

Det rent juridiske, som ILO kan tage sig af, er efter min opfattelse, at regeringen med dette forslag faktisk ophæver suspensionslovene og siger: så må I godt forhandle om nye reguleringsbestemmelser. Og det mener jeg bestemt ikke er noget, som vi skal vente på at få besked om til den 15. oktober 1986. Der kan ikke komme noget nyt i det.

Jeg vil godt spørge hr. Svend Auken, hvad der skal gøres ved det svar – hr. Svend Auken må godt selv konstruere et svar fra ILO, det værst tænkelige eller det bedst tænkelige – men hvad kunne man tænke sig at gøre ved det rent politisk den 15. oktober?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil godt prøve én gang til, for jeg mener faktisk, at der her er tale om en af de berømte misforståelser eller den klap, der går ned, eller hvad man vil kalde det.

Ved førstebehandlingen af dette lovforslag blev det klart, at et flertal i folketinget ønsker dette forslag vedtaget, og at et mindretal bestående af socialdemokratiet, SF og VS ønsker at stemme imod det under alle omstændigheder og argumenterer ud fra dette synspunkt.

Under første behandling kommer det også frem, at der er skabt tvivl om, hvorvidt dette forslag, hvis det vedtages, er i overensstemmelse med de internationale forpligtelser. Ændringsforslaget fra det socialdemokratiske mindretal er stillet i lyset af, at der er flertal for vedtagelse af dette forslag, og det er ment

som et tilbud om at få afklaret spørgsmålet om, hvorvidt det opfylder Danmarks internationale forpligtelser eller ej. Det synes jeg ærligt talt at det flertal, der vil gennemføre forslaget, har en interesse i at få undersøgt.

Det har man afvist, og man gjorde det på en meget arrogant måde ved førstebehandlingen ved, at arbejdsministeren stod på folketingets talerstol og sagde: om vi opfylder internationale forpligtelser eller ej, det afgør vi selv. Ja, det er fint. Det er som at høre den polske regerings afvisning af ILOs indblanding i diskussionen om Solidaritet.

Når jeg nævner dette eksempel, er det for at besvare hr. Ole Henriksens spørgsmål. Hvad vil der ske i ILO? Hvis arbejdskonferencen i ILO til sommer finder – hvad jeg tror den vil finde – at man har overtrådt konventioner, går der en procedure i gang, som er meget alvorlig for Danmark, med udsendelse af undersøgelseskommissioner, der skal afhøre ansvarlige i Danmark om, hvorfor man har foretaget dette konventionsbrud, og hvornår man agter at rette sagen.

Det er en meget alvorlig procedure, som hidtil kun har været anvendt over for diktaturstater, over for stater, som alvorligt har krænket deres internationale forpligtelser. Og det er denne situation, man efter min opfattelse nødvendigvis bør tage hensyn til ved tilrettelæggelsen af folketingets arbejde.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det har været kendetegnende for behandlingen af denne sag, at socialdemokratiet, så vidt jeg kan vurdere, er enig i, at det er bedst, at vi ikke har en dyrtidsregulering. Derfor har man i stedet for sagens substans beskæftiget sig meget med spørgsmålet om konventioner. Det er selvfølgelig socialdemokratiets ret at gøre det, og jeg skal vende tilbage til det spørgsmål om lidt.

Men der er en enkelt ting, jeg gerne vil kommentere i forbindelse med hr. Svend Aukens indlæg om samarbejdet med organisationerne. Det er korrekt, at lønmodtagerorganisationerne har meddelt, at de ønsker at træde ud af Bonnerupudvalget, og de er trådt ud af Bonnerupudvalget. Det er, synes jeg, både meget fornuftigt og hensigtsmæssigt, at arbejdsgiverne i den sammenhæng har meddelt, at det gør de også. Hvis arbejdsgiverne ikke af sig selv havde truffet den fornuftige